

Tot ik je vind

Colette McBeth

TOT IK JE VIND



the house of books

Oorspronkelijke titel: *Precious Thing*
Oorspronkelijke uitgave: Headline Review, an imprint of Headline Publishing Group, Londen
Copyright © 2013 by Colette McBeth
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books, Amsterdam

Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Studio Ron van Room
Omslagfoto: Trevillion Images
Auteursfoto: Paul Curran
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4325 0
ISBN e-book 978 90 443 4326 7
NUR 305

www.colettemcbeth.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv



September 2007

Voor het oog van de buitenwereld ben ik niet meer met je bezig. Richt ik me voor de volle honderd procent op de toekomst. Als iemand aan me vraagt hoe het met me gaat – en dat gebeurt geregeld – gooi ik er altijd graag wat oorlogsjargon tegenaan, dat maakt het allemaal wat dramatischer, vind je ook niet? *Ik bedwing mijn demonen; ik vecht tegen mijn duistere gedachten.* Soms, als de situatie zich ertoe leent, buig ik naar voren, kijk ik diegene strak aan en zeg ik zo plechtig mogelijk: *Ik ben een overlevener, ik zal het verleden de baas blijven.* In ruil daarvoor krijg ik dan een begripvol knikje, een bezorgde glimlach. Ik kan de zucht van verlichting dan bijna horen. Ik zie hoe ze in gedachten hun lijstje met zorgen afvinken. *Het gaat al wat beter met haar.*

In werkelijkheid is dat allesbehalve waar. Ik kan je niet wegpoetsen uit mijn hoofd, alsof ik een kastje schoonmaak. Mensen lijken niet te snappen dat wij, wat er ook allemaal tussen ons is gebeurd, voor altijd in elkaars bloed zitten. Ik wil helemaal niet verder, eerder het tegenovergestelde. Ik wil terug naar het allereerste begin. Naar de tijd dat je me liet glimlachen, een glimlach van oor tot oor die voor een lichte opwindning in mijn hoofd zorgde. Toen we nog lachten om kleine onderonsjes, toen we nog veelbetekenend naar elkaar knipoogden, privégrapjes met elkaar deelden, alsof die ons eigen persoonlijke ruilmiddel waren. Naar de

tijd waarin we altijd samen waren omdat er anders voor ons gevoel iets niet klopte.

Jouw afwezigheid voelt als een stekende pijn in mijn maag, een honger die nooit gestild wordt. Zelfs als ik mijn ogen dichtdoe, kan ik niet aan je ontsnappen. Ik zie je overal. Gisteren viel de late namiddagzon door het raam de kamer binnen. Ik deed mijn ogen dicht om me te koesteren in de warmte. Ik stelde me voor dat ik onder een uitgestrekte, eindeloze hemel zat en uitkeek over zee. Ik concentreerde me op de horizon, het rood en geel en groen van de vissersboten die deinden op de golven; het blauw van de zee, dat danste in het zonlicht. Heel even kwamen mijn gedachten tot rust en voelde mijn hoofd leeg. Ik haalde diep adem. Ik was bevrijd van mijn gedachten. Toen opeens zag ik jou, springend over de golven, met je donkere haren die krulden van het water, en je lachte terwijl je kopje-onder ging in een grote golf. Ik rende naar het water om je te zien en dook er meteen in. Alleen toen je weer bovenkwam, waren het haar en het gezicht niet de jouwe.

Dat zijn de wrede spelletjes die mijn gedachten met me spelen.

Ik kan niet rusten voor ik je gevonden heb. O, wat zou ik er veel voor overhebben om je nog een laatste keer te zien, zodat je me recht in mijn ogen kon kijken en zonder ook maar de minste twijfel zou weten dat ik altijd alleen maar van je gehouden heb, dat de enorme drang om jou te beschermen de reden was voor alles wat ik deed.

Ik neem het je niet kwalijk als je daar anders over denkt. Ik neem het de mensen kwalijk die jou vergiftigd hebben met hun leugens. Maar luister naar je hart. Vertrouw op je instinct. Denk aan dat prachtige, waardevolle wat we hebben gedeeld. Weet dat iets wat zo puur is, nooit slecht zou kunnen zijn.

Dat is de reden dat ik je schrijf. Zodat je het kunt begrijpen. Ik

weet niet hoe mijn brief jou ooit zou moeten bereiken, maar daar verzin ik wel iets op. Niemand weet ervan; wat erin staat past niet bij mijn verhaal over ‘mijn leven weer oppakken’. Het is ons geheimpje. Doe maar net alsof ik naast je zit en het in je oor fluister: ons verhaal, in mijn woorden. En misschien komen we er dan uiteindelijk achter hoe we elkaar zijn verloren en hoe we elkaar nog een keer kunnen terugvinden.

Hoofdstuk 1

Mijn verhaal begint op een maandagochtend in januari, omdat dat een logisch tijdstip is om mee van start te gaan. Ik dacht altijd: *O, dat was de dag waarop alles anders werd.* Maar natuurlijk liggen de zaken nooit zo eenvoudig. De zaadjes van wat er die dag gebeurde waren al jaren daarvoor geplant.

In mijn doos vol herinneringen aan 22 januari 2007 zul je de volgende dingen aantreffen: een enkele zonnebloem in een tuin; de golven, met hun enorme gapende kaken die beukten onder het dikke wolkendek. En de paarsblauwe lucht, die er elektrisch geladen uitzag, alsof hij was aangesloten op een grote bron van negatieve energie.

Maar je kunt jezelf prima voor de gek houden. En je geheugen ook. Wat we zien is niet per definitie hoe het is. Toch geloof ik dat de lucht en de golven eruitzagen zoals ik ze heb beschreven. Maar die zonnebloem, in de winter? Ik zie hem even helder voor me als mijn hand die ik voor mijn ogen houd. Maar dat wil niet zeggen dat hij er ook daadwerkelijk stond. Misschien zie ik hem alleen maar omdat die bloem me altijd aan jou heeft doen denken, aan ons. Aan het begin van het einde.

Het was een eenzijdig gesprek, van het soort waarmee mijn werkdag wel vaker begon. Robbie, mijn nieuwsredacteur, blafte zijn instructies door de telefoon. ‘Er is een vrouw verdwenen in Brighton, de politie geeft een persconferentie. Ik mail je de

rest wel,' zei hij voor hij ophing. Dat was alles wat ik wist.

Ik vertrok uit Londen in de ijskoude regen en tegen de tijd dat ik in de buitenwijken van Brighton was aangekomen was het gaan sneeuwen en vielen er grote, donsachtige vlokken op mijn voorruit. In de stad waren alle straten bedekt met een dun laagje sneeuwbrig. Ik reed over Southover Street, en zigzagde langs de zompige middenbermen naar John Street en het politiebureau, een vierkant, wit met beige gebouw met vieze bruine ramen, niet ver van de zee.

Ik was laat, dus parkeerde ik op de stoep – een bon was nog altijd beter dan een uitbrander van de redactie omdat ik een verhaal had gemist. Bij het uitstappen werd ik overvallen door een ijskoude windvlaag, waardoor ik weer wist waarom ik zo'n hekel had aan Robbie. De dunne regenjas, de hakken, het rokje, de stewardessenachtige chic. Daarmee probeerde ik hem zoet te houden nadat me was verteld om *wat meer aandacht aan mijn uiterlijk te besteden*. Niet dat het de kijker ook maar iets kon schelen of ik drie dagen achter elkaar dezelfde jas droeg, maar hem dus wel.

Buiten het politiebureau stonden de tv-busjes op een rij, met omhoogwijzende, zoemende schotels erop. Die van onszelf met zijn National News Network-logo, een mengeling van N's, stond naast de Global Broadcasting Corp-bus. Door de halfopen deur ving ik een glimp op van de monitor met beelden van de persconferentie binnen. Opluchting: nog geen geluid, niemand was nog begonnen met praten. Ik pakte mijn BlackBerry om Robbies e-mail te lezen en de gaten in het verhaal op te vullen, zoals altijd een beetje uit de losse pols, toen Eddie de technicus uit het satellietbusje tevoorschijn kwam, nauwelijks herkenbaar in zijn gigantische North Face-jack.

'Ze hebben ons zojuist gewaarschuwd dat ze over twee minuten gaan beginnen. Je had beter je hardloopschoenen kunnen aantrekken, Rachel.'

De lucht komt je als eerste tegemoet in politiebureaus. Het is de stank van levens die de mist in gaan, van door drank en drugs gevoede chaos, van mensen die te ver gaan. Hij kleeft aan je vast, net als in ziekenhuizen en bejaardentehuizen. De geur in Brighton vormde daarop geen uitzondering. Die vloog me naar de keel zodra ik de schuifdeur door ging.

Bij de receptie stond een man voor me in een grijs joggingpak dat een of twee tinten donkerder was dan zijn huid. Staalgrijs op lichtgrijs. Zijn donkere haar glom van de gel en hij beet op zijn nagels, die onder de modder zaten.

‘Wat zit je nou godverdomme te kijken, nou?’ snauwde hij. ‘Heb je soms niks beters te doen?’

‘Rustig maar, Wayne,’ zei de vrouw achter de balie. Op haar naambordje stond dat ze Lesley heette. Ze had grote gouden ovaalvormen aan haar oren hangen, waardoor haar oorlellen werden uitgerekt, en donkere kringen om haar ogen.

Ik hield mijn perskaart omhoog.

‘Ze staan op het punt te beginnen, schat. Vul dit maar even in.’ Ze tikte op het gastenboek met haar rechterhand zodat ik kon zien dat ze gouden ringen om drie van haar vingers had, met uitzondering van haar duim en pink. Op een ervan stond MAMA, alsof ze daaraan herinnerd moest worden, en op de andere LOVE.

‘Jij daar.’ Ze wees met een vinger naar de man in joggingpak. ‘Ga even zitten, er komt zo iemand bij je. En jij mag met mij mee. Ik moet je doorlaten.’

We liepen door een klapdeur een lange gang in naar de conferentiezaal. Binnen klonk het gebruikelijke geroezemoes van plaatselijke dagbladjournalisten, die in hun goedkope pakken in kluitjes bijeen stonden, een muur van gebabbel om hen heen en camera’s die werden klaargezet om live te gaan zodra de politie zou beginnen met praten. Er stond een reeks microfoons op tafel opgesteld en daarachter zaten vier mensen: twee politieagenten, de persvoorlichter Hilary Benson en een jonge vrouw. Jake Roberts was er ook

bij. Maar hem zag ik pas later. Ik zou al deze dingen pas later zien. In plaats daarvan richtte ik, zodra Lesley de deuren opendeed, mijn ogen op een poster van ongeveer zestig bij zestig centimeter die naast de tafel hing. Het was een foto van een vrouw. Een foto van jou.

Die blauwe ogen van je, die zogen me naar binnen, heel diep, naar waar het koud en donker was. Mijn longen zogen zich vol, mijn hele lichaam schreeuwde om zuurstof. Ik verdronk, Clara, en al die tijd hoorde ik het geklots en gekolk van water in mij, vermengd met het gedempte geluid van het mediacircus dat zich klaarmaakte om los te barsten. Niemand zag wat er op dat moment met me gebeurde, het viel niemand op dat ik van buitenaf meteen de duistere diepten van het verhaal in werd gezogen. Niemand had kunnen raden dat het verhaal deel uitmaakte van mij.

Ik voelde me alsof ik op de bodem was beland. Alles stond stil.

Toen hoorde ik een stem die harder klonk dan de rest en boven het geklets uit kwam. En eindelijk kwam ik weer boven water, happend naar lucht.

‘Beste mensen, we gaan zo beginnen,’ zei de stem. Het was rechner Gunn, die het begin van de persconferentie aankondigde, alsof het ging om een act in een show.

‘Dank allemaal voor uw komst,’ zei rechner Gunn met zijn West Country-accent. Het viel me op dat hij recht de camera in keek. ‘We hebben uw hulp nodig bij het vinden van de jonge vrouw die u hier kunt zien.’ Hij knikte naar jouw poster. Die glimlach, zo innemend. ‘Haar naam is Clara O’Connor. Ze is achtentwintig jaar oud en haar verdwijning is zeer atypisch te noemen.’

Ik moet hierbij vermelden dat rechner Gunn en ik een zogeheten professionele band hadden. Hij was een relatie met wie ik drie jaar geleden contact had gelegd, toen ik net was begonnen als misdaadverslaggever bij National News Network. Destijds gingen we lunchen, trakteerden elkaar op drankjes, en na een tijdje kwam

de informatie los. Tips voor verhalen in zijn district, hier en daar een lek. En een onuitgesproken afspraak: hij redde mijn gezicht als ik hetzelfde voor hem deed. Het was typisch zo'n warm contact waar journalisten op bouwen en dit was het moment waarop het onze uit elkaar begon te vallen. Hij had jou nog nooit ontmoet en toch wist hij ineens als geen ander hoe jij in elkaar zat. Het bloed steeg naar mijn hoofd en ik beet op mijn lip.

'Ze is als vermist opgegeven door haar vriendin en huisgenote Amber Corrigan. Amber logeerde vrijdagnacht bij iemand maar had de volgende dag met Clara afgesproken om te gaan lunchen.' Hij bleef even stil en keek naar het meisje dat twee stoelen bij hem vandaan zat aan dezelfde tafel. Ik had jou wel eens over haar gehoord maar pas nu zag ik haar voor het eerst – het was een klein, breekbaar jong ding. Ze werd bijna opgeslokt door haar stoel. Ik dacht dat ze, als ze ook maar een stap buiten zou zetten, zou worden weggeblazen door de opstekende storm. Maar ze was knap, en cameramannen en fotografen zijn gek op knappe huilende meisjes. Op die manier krijgt je verhaal altijd meer publiciteit.

Rechercheur Gunn schraapte zijn keel. 'Clara zou afgelopen vrijdag, 19 januari, een avondje met haar vriendinnen op stap gaan in het centrum van Brighton. Ze hadden daar afgesproken, maar ze was te laat en we hebben begrepen dat ze ook niet lang is gebleven. Ze is rond halftwaalf nog gesignaleerd toen ze Cantina Latina op Marine Drive uit kwam en ze had tegen haar vriendinnen gezegd dat ze naar huis ging. Helaas is ze daarna niet meer gezien.' Hij bleef even stil en keek de ruimte rond, puur uit effectbejag. Ik probeerde grip te krijgen op de informatie die hij gaf en het in mijn hoofd te verwerken. Het was alsof ik water in mijn handen probeerde vast te houden.

Nu ik erop terugkijk kan ik mijn gedrag van die dag maar moeilijk verklaren. Eerlijk gezegd begrijp ik het zelf ook niet goed. Ik hoor nog steeds de stem in mijn hoofd die schreeuwde dat ik moest opstaan en zo hard als ik kon moest roepen dat er helemaal niets

klopte van deze reconstructie van vrijdagavond. Ik wilde naar re-chercheur Gunn schreeuwen dat ik jouw vriendin was, al een eeu-wigheid, en dat er niemand was die jou beter kende dan ik. Ik wilde op pauze drukken en alles heel even tot stilstand brengen om het te laten bezinken. Elke spier in mijn lichaam was gespannen, wilde dat ik iets zou doen, iets zou zeggen. Maar niets. Ik stond als aan de grond genageld, vastgehouden door een kracht die groter was dan ik. Ik had geen stem, mijn lichaam was verlamd. Dus zat ik daar maar, toe te kijken hoe alles zich buiten mij om afspeelde, tot het te laat was om erop in te haken.

‘Ik ben zeer erkentelijk voor het feit dat Amber Corrigan vandaag bij ons is,’ zei re-chercheur Gunn. ‘Jullie kunnen je voorstellen dat ze een bijzonder traumatische tijd doormaakt, maar ze wilde alles doen om ons te helpen met onze zoektocht naar Clara.’

Mijn blik richtte zich op Amber. Ze was je huisgenote, maar ik vroeg me af hoe goed ze je kende. En hier zat ze dan, met haar ge-zicht onder de vlekken, een aangedane blik in haar ogen, die rood-doorlopen waren. Later zou ik wensen dat ik net zo kon huilen als zij, maar mijn tranen lieten op zich wachten.

‘Ik wil alleen maar tegen Clara zeggen...’ Ze dacht even na en slikte. Haar stem was zacht maar ze articuleerde elke lettergreep van elk woord, alsof ze haar tekst had ingestudeerd. ‘Clara, als je dit hoort, neem alsjeblieft contact met ons op. We zijn doodongerust. Ik weet dat dit niets voor jou is en we zijn allemaal bang dat er iets verschrikkelijks is gebeurd.’ Ze begon te snikken en wreef met de rug van haar hand de tranen weg die nu over haar wangen biggel-den. Inzoomende camera’s maken geen geluid, maar ik hoorde ze desalniettemin maar al te goed. ‘Alsjeblieft, Clara, laat ons weten waar je bent.’

Was ze maar iets origineler uit de hoek gekomen, met iets wat beter bij jou paste.

Rechercheur Gunn onderbrak haar. ‘Ik wil Amber graag bedan-

ken voor haar komst en ik zou u allemaal willen verzoeken haar wat privacy te gunnen.' Iedereen knikte instemmend, wetend dat ze haar straks direct zouden benaderen voor een exclusief verhaal.

Hij vertelde dat ze waren begonnen contact op te nemen met je vrienden en collega's (zou ik als laatste komen omdat ik in jouw adresboek onder de W stond?). En ook dat je een veelbelovend kunstenares was, wat me lichtelijk verbaasde.

En uiteindelijk vroeg hij: 'Zijn er nog vragen?'

In mijn hoofd wemelde het van de vragen, die stuk voor stuk riepen en schreeuwden en me treiterden. Maar ik had nog steeds geen stem en de grond werd onder mijn voeten weggeslagen. Als ik bewoog zou ik vast en zeker in het diepe gat vallen dat zich onder mij vormde. Dus bleef ik zitten, stokstijf, terwijl anderen hun hand opstaken en hun vragen boven mijn hoofd rondvlogen.

Ik vraag me nu af of er die dag niet ook nog iets anders speelde; of ik onbewust misschien besepte dat rechercheur Gunn me niet kon helpen. Of ik ergens misschien al wist dat ik alle antwoorden had, dat ik er alleen maar naar hoefde te zoeken.

Hoofdstuk 2

Drie dagen eerder

Zelfs door de telefoon kan ik hem in je stem horen. Die sprankeling die ik helemaal was vergeten. En je lach, luid en aanstekelijk, trekt als een elektrische schok door me heen. Dit is hoe we altijd waren, denk ik. Ik heb je gemist, Clara. Ik heb ons gemist.

‘Echt, Rachel,’ zeg je, ‘ik heb in geen tijden meer zo gelachen. We zijn naar een club geweest die echt zo ordinair was, maar wel supergrappig. Ik heb op het eind van de avond zelfs nog gezoend, hoewel ik geen idee heb wat hij van mij vond.’

‘Ik wou maar dat ik erbij was geweest,’ zeg ik, zonder te benoemen dat je mij helemaal niet had uitgenodigd, omdat ik dat niet erg vind, niet echt. Ik snap het wel. Jij moet je vriendenkring uitbreiden en dat betekent dat je ook dingen doet zonder elkaar; per slot van rekening is mijn leven ook veranderd. Carrière, vriendje. En Jonny is niet zomaar een vriendje, hij is alles waarvan ik dacht dat het niet voor mij was weggelegd. Hij heeft een twinkeling in zijn ogen als hij lacht, iets wat hij vaak doet. Hij begrijpt me volkomen, en ik word meteen rustig als ik bij hem ben. Sorry, dat klinkt misschien een beetje zoetsappig, maar ik hou van hem. Nu moeten we alleen nog iemand voor jou zien te vinden.

‘Heb je nog wat met hem afgesproken?’ vraag ik. Ik ben al vijf stappen verder. Ik ben zo’n zelfgenoegzaam type aan het worden

dat al haar vriendinnen ook aan de man wil hebben om in het grote geluk te delen.

‘Ik ben er vrij zeker van dat ik hem niet meer zal zien.’ Je zit zo te giechelen dat je de woorden maar amper je mond uit krijgt. ‘Ik moest de kus halverwege afbreken om te kotsen in mijn handtas.’

‘Dat meen je toch zeker niet?’ vraag ik met mijn grotezussenstem. ‘Ik maak me zorgen om je, Clara. Vroeger was het andersom, dat weet ik, maar inmiddels ben ik al een tijdlang degene die voor jou zorgt.’

‘Maar wat had ik dan moeten doen? Ik had het nooit tot aan de plee gered, en ik wilde het ook niet op de vloer doen, dus m’n tas was een goeie tweede. Hij heeft het trouwens ook niet gezien, hoor. Hoewel de tas er niet uitzag en de sleutels...’

‘Hou op! Ik wil er niets meer over horen,’ zeg ik, maar ik moet ook lachen. ‘Maar vertel, wie zijn die nieuwe vriendinnen?’

Je gelach gaat nu over in gehoest. Ik zie voor me hoe de glimlach van je gezicht verdwijnt.

‘Gewoon wat mensen van school,’ zeg je uiteindelijk.

‘Echt? Wie dan? Ga ik ze ook ontmoeten?’

‘Ik wist niet dat ik overal jouw goedkeuring voor moest hebben.’ Je stemming is omgeslagen en je woorden voelen als een klap in mijn gezicht.

‘Jezus, Clara, ik vraag het alleen maar, ik ben gewoon nieuwsgierig, meer niet...’ Ik laat mijn zin wegsterven. *Niet happen, laat je daar niet toe verleiden.*

‘Nou goed, als je het echt wilt weten, Sarah Pitts en Debbie Morton.’ Je spreekt de namen langzaam uit, voor het effect, denk ik.

Die namen, waar zoveel herinneringen aan vastzitten. Ogenblikkelijk word ik teruggevoerd naar mijn schooltijd, voel ik hun hockeysticks tegen mijn schenen, hun ellebogen in mijn ribbenkast tijdens volleybal. Maar dat is niets vergeleken met die keer dat Lucy Redfern me het water in duwde op het schoolreisje naar

Shropshire. Ik zie mezelf nog boven water komen in dat meer; de hele klas staat me uit te lachen maar Sarahs gekakel klinkt overal bovenuit. Lucy roept lachend dat ik sowieso wel een bad kon gebruiken en haar tweelingbroer James gaat de jongens voor in een rondje applaus. Jij was erbij, Clara, jij zag mijn gezicht vuurrood worden van pure schaamte.

Maar goed, dat is allemaal lang geleden. Misschien zijn ze wel veranderd, bedenk ik.

‘Ruikt Debbie nog steeds naar friet?’ vraag ik. Naar Sarah vraag ik niet eens.

‘Flikker toch op, Rachel.’

‘Jezus, Clara. Ik maak maar een grapje. Ze hebben dan wel mijn laatste schooljaar verknald, maar je kent me toch, niet zeuren, nooit wrok koesteren.’ Je maakt een geluidje dat klinkt als een snuif. ‘Hoewel ik nu wel beter begrijp waarom ik niet was uitgenodigd,’ voeg ik eraan toe.

Heel even zeggen we allebei niets en de uitgelatenheid die ik aan het begin van ons gesprek voelde wordt door de stilte uit me weggezogen. Ik vraag me af of het ooit weer goed komt tussen ons.

En dan zeg je iets wat ik niet had zien aankomen.

‘Vrijdag gaan we weer uit.’ Je stem klinkt zachter. Je blijft even stil, alsof je je woorden op een goudschaaltje weegt. ‘Je mag wel mee. Kun je daarna bij mij blijven slapen. Misschien vind je ze zelfs best aardig.’

Ik sta op het punt om nee te zeggen, maar dan laat ik het even bezinken. Het eerste wat in me opkomt is dat Jonny er niet is die avond, die gaat naar Afghanistan om een documentaire te maken, en dat ik alleen ben. Het tweede wat ik me bedenk is dit: Sarah Pitts was mijn aartsvijand op school, maar wie het laatst lacht, lacht het best. Ik heb de baan, het vriendje. Ze kan me niks maken.

‘Waarom ook niet,’ zeg ik tegen je. ‘Is zelfs wel leuk, misschien.’

Onderweg zit er een scherp randje aan het verkeer, er hangt een zweem van gevaar. Snelle zakenjongens, bol van de onkostenvergoedingen, bumperkleven in hun Audi's en BMW's en schijnen met hun koplampen te dicht op mijn Mini. Ik knipper met mijn ogen voor een scherper zicht, maar door de regen op mijn voorruit wordt alles weer net zo snel wazig. Nu en dan vraag ik me af of het wel een goed idee was om met jou en Sarah en Debbie af te spreken. Als ik mocht kiezen, zou ik nu thuis zitten, lekker met Jonny op de bank, met een afhaalmaaltijd van de Thai en een fles wijn. Volgens mij heb jij ook in de gaten dat ik zo mijn bedenkingen heb. Je hebt deze week al drie keer gebeld om te vragen of ik nog meega, wat op zijn zachtst gezegd ongebruikelijk is. Je belt de laatste tijd haast nooit meer, ook niet om terug te bellen.

Maar goed, Jonny slaapt vanavond op Gatwick om een vroege vlucht te halen, dus ga ik niet zitten sippen. Ons appartement is koud en eenzaam zonder hem. Het voelt de laatste tijd alsof we twee helften van dezelfde persoon zijn. Bij de mannen voor hem voelde het altijd alsof zij van de ene planeet kwamen en ik van een andere. En toen sprak hij me aan en klikten we gewoon en dacht ik: hallo, man van planeet Aarde. Voor ik het wist deed ik alle dingen waar ik altijd afkeurend tegenover stond, zoals op het ene moment plassen waar iemand bij was en hem het volgende moment neuken met zoveel verlangen, zoveel noodzaak dat je ervan wilde lachen en huilen tegelijk. We vullen elkaars leegtes op, maken elkaars zinnen af en soms zitten we gewoon in stilte bij elkaar omdat we ons niet hoeven te verstoppen achter woorden en gebaren. We kunnen gewoon onszelf zijn. Wat ik probeer te zeggen is dat, als hij er niet is, ik het gevoel heb dat ik een deel van mezelf kwijt ben, en het laatste wat ik wil is thuis zijn zonder hem. Dus rij ik hier op de M23 met de Arctic Monkeys op mijn cd-speler, een cola light en een zak Haribo, op weg naar jou en de trutten van mijn middelbare school.

Ik ben al een paar kilometer voorbij Gatwick wanneer de moed

mij op maar al te vertrouwde wijze in de schoenen zinkt. Het verkeer gaat steeds trager, de rode remlichten klitten allemaal op elkaar voor me op de weg. De Haribo's zijn op, ik heb pijn aan mijn tanden van alle suiker en mijn blaas zit vol cola. Ik schakel over op de radio, ga op zoek naar de verkeersinformatie en vang flarden van het nieuws op. De vrouw op Radio 4 vertelt dat er gisteren elf mensen zijn omgekomen in de storm in het binnenland en het noorden. Op Radio 1 leest een meisje haar tekst veel te snel en buiten adem op, waarbij ze overal de verkeerde klemtoon legt. Ze zegt dat minister-president Gordon Brown in India is om te praten over een racistische rel op *Big Brother*. Waar moet het heen met de wereld?

Voor me zie ik knipperlichten, in de regen. We worden allemaal dezelfde rijstrook op geleid, langzaam, langzaam. Iets verderop staan twee politiewagens, een brandweerauto en een ambulance. In het halfdonker zie ik fluorescerende jasjes bewegen. Ik vraag me af wat ze hebben gevonden, maar lang hoef ik daar niet bij stil te staan want al gauw zie ik het zelf. Links van me staat een rode Ford, een Fiesta volgens mij, met het dak er half af terwijl brandweermannen bezig zijn er iemand uit te zagen. Het is dat, of ze proberen de auto in te komen om te zien wat er nog rest van de bestuurder. Ik stel me verminkte lichaamsdelen en dood voor. Er staat nog een auto, een zilveren Mercedes, haaks op de Ford. De achter- en zijkant zijn ingedeukt maar hij is er beter van afgekomen dan de Fiesta. *De schoonheid van Duitse techniek*. Een man, waarschijnlijk de bestuurder, zit langs de kant van de weg. Hij heeft een deken om zijn schouders en zit met zijn hoofd in zijn handen. Onder de deken draagt hij een pak en zwarte schoenen. Ik huiver. Had ik hem maar niet gezien, nu staat dit beeld in mijn hersenen gegrift. En ik word eraan herinnerd dat we nergens controle over hebben, al denken we soms van wel. Het leven is lukraak: iedereen die daar anders over denkt is een idioot.